

Stjøn har erholdt flere Stemmer end nogen Anden, er faaret til Valgfredsens Rigsdagsmand." Her forudsættes altsaa, at en af Candidaterne ved Haandsoprækningen virkelig har erholdt de fleste Stemmer, og at dette af Valgbestyrelsen kan skjønnes. Men hvad om dette nu ikke er Tilfældet? Hvad om Valgbestyrelsen, saaledes som Tingen ved Raaringen foreligger, ikke kan afgive noget fornuftigt Stjøn om, at Nogen af Valgcandidaterne har erholdt flere Stemmer end den eller de Andre? Den ene af to Candidater har erholdt endeel Stemmer, den anden har ligeledes erholdt endeel, men Ingen kan fornuftigviis danne sig nogen bestemt Mening om, hvilken af dem der ved Haandsoprækningen har erholdt de fleste Stemmer. Og sæt — thi ogsaa dette er tænkeligt, ligesaa vel ved Raaringen, som ved den navnlig Afstemning — at de begge have erholdt lige mange Stemmer, skulde saa Valgbestyrelsen ligesuldt afgive Stjøn om, hvem der havde erholdt de fleste Stemmer? Det er aabenbart, at Valgloven er skreven i den Forudsætning, som jo useilbarlig ogsaa i de allerfleste Tilfælde vil indtræde, at det nemlig med nogenlunde Sikkerhed lader sig skjønne, hvilken af Candidaterne der har erholdt de fleste Stemmer. Det vil stille sig saaledes i 19 Tilfælde af 20; men Muligheden af, at det i et enkelt Tilfælde kan forholde sig anderledes, lader sig dog ikke nægte, og Bedømmelsen heraf maa naturligviis i ethvert givet Tilfælde være overladt til Valgbestyrelsen selv. Her have vi nu netop et Tilfælde, hvor Valgbestyrelsen udtrykkeligen har erklæret, at den fandt det umuligt at afgive et grundet Stjøn om, hvilken af de 2de stillede Candidater der ved Haandsoprækningen havde de fleste Stemmer, og et ugrundet Stjøn af Valgbestyrelsen ville vi dog ikke forlange. Der foreligger heller Intetsomhelst, som berettiger til at antage, at Valgbestyrelsen skulde have villet unddrage sig fra at efterkomme en Pligt, hvis Opsyldelse stod i dens Magt, at den skulde have handlet mindre samvittighedsfuldt ved at erklære sig ude af Stand til at afgive et bestemt Stjøn i den omhandlede Henseende. Vi maae altsaa billigen forudsætte, at Valgbestyrelsen, saaledes som Sagen forelaae,

virkelig ikke samvittighedsfuldt kunde afgive et saadant Stjøn; men den burde det da vistnok heller ikke. Men, vil man maaffee sige, naar man læser videre i Valgloven, vil det dog deraf fremgaae, at dens § 30 maa forstaaes saaledes, som Udvalget har forstaaet den, saafremt ellers Valghandlingen skal kunne føres til Ende; thi efter § 32 skal navnlig Afstemning finde Sted paa Begjering af en Candidat, „der ikke har opnaaet Valg“, hvorved der alene synes at kunne være sigtet til den, om hvem Valgbestyrelsen havde erklæret, at han ved Raaringen havde erholdt færre Stemmer end en Nødcandidat. Men det er indlysende, at denne Paragraph, ligesom selve § 30, er skreven under den ogsaa ganske naturlige Forudsætning, at Raaringen havde ledet til et bestemt Resultat; ja dette tilkjendegives endog udtrykkelig ved Begyndelsesordene i § 32: „Raaringens Virkning ophæves“, og til denne Forudsætning slutte sig ligeledes de følgende Paragrapher. Det er altsaa vistnok nærmest forudsat, at Valgbestyrelsen har afgivet et bestemt Stjøn om Raaringens Udfald. Hvor nu dette ikke er Tilfældet, hvor et saadant Stjøn ikke har kunnet afgives — og at det i nærværende Tilfælde forholder sig saaledes, derfor have den competente Valgbestyrelses Erklæring — ja, da finder rigtignok ingen bogstavelig Anvendelse af § 32 Sted; men det synes dog temmelig klart, hvorledes der efter Valglovens Aand i et saadant Tilfælde skulde forholdes, at nemlig den samme Fremgangsmaade, som i § 32 og følgende Paragrapher er hjemlet til Ophævelse af Raaringens Virkning, ogsaa maatte gjøres gjældende, naar Raaringen i et enkelt Tilfælde ikke havde givet noget bestemt Resultat; eller med andre Ord, der maatte strides til navnlig Afstemning som den subsidiaire Deel af Valghandlingen. Ja, naar der staaer i § 32, at den Candidat, der ikke har opnaaet Valg, kan begjere navnlig Afstemning, lader det sig paa en vis Maade ogsaa sige, at her begge Candidaterne ere i det Tilfælde, ikke at have opnaaet Valg ved Raaringen. Det var mig kun om at tydeliggjøre, at, naar man ikke med slavisk Bogstafortolkning vil holde sig til Ordene og glemme Lovens Aand, saa har den Fortolkning, jeg bestrider, intet Medhold i